

CAN VIVES

L'olor que recorria el passadís de la tercera planta era desconcertant, però els veïns hi estaven tan avesats que només quan una visita pujava o baixava les escales aquella pudor es feia notar amb escarafalls i crits. Feia un any de la mort del senyor i la senyora Vives, un any en què els seus cossos havien passat d'un últim sospir a ser ossos, pols i algun teixit orgànic, tot plegat embotit en els seus ja estripats pijames dels anys vint, sobre els seus dos llits, perquè els Vives havien portat la seva decisió de dormir en llits separats més enllà de la mort.

L'estança que havien triat perquè els trobessin no era en cap cas l'habitació de matrimoni, perquè no els agradava gens aquell dormitori sense llum i amb una paret de maons just davant de l'única finestra existent, com a lloc per dinyar-la. Ells volien ser descoberts amb la llum del sol banyant els seus cossos. Així van anar despenjant un dels tresors més preuats que tenien: la làmpada d'aranya de sostre tipus "imperio". Es van dedicar en cos i ànima durant els darrers tres mesos de les seves vides, a treure una a una, les llàgrimes de cristall, per després penjar-les del sostre del saló seguint el mateix recorregut que feia la llum del sol, des que entrava a l'estança fins a l'últim centelleig. Això ho feien amb el propòsit d'honrar la vida que havien decidit abandonar i perquè, a més a més, tots dos pensaven que no volien fer una mala impressió a aquells que entressin al saló per a portar-los al dipòsit de cadàvers, i que en certa manera era una nota alegre dins del que potser els podia semblar una visió dantesca.

La senyora Vives era la que més impacient estava per ser trobada, no entenia per què cap dels seus familiars, amics o veïns no havia intentat obrir la porta per esbrinar si estaven bé o almenys per saber si necessitaven alguna cosa. El senyor Vives, en canvi, no tenia gens de pressa, continuava fent els seus mots encreuats cada dia perquè havia oblidat

cancel·lar la subscripció del diari, així que li van continuar portant i passant per sota la porta, i també perquè pensava que, ja que estava pagant-lo, no només tenia el dret a llegir-lo, fer els mots encreuats, i veure les efemèrides, sinó que també tenia el deure de fer-ho perquè tampoc era qüestió d'anar llançant els diners, i a més a més, les coses són sempre per alguna raó encara que no entenguem el perquè, deia. I així va ser com el diari va acabar sent la distracció més gran per a tots dos, fins i tot més que mirar per la finestra, i com que havien decidit feia anys no tenir televisió (decisió que ara la senyora Vives es penedia d'haver pres), no tenien l'opció de deixar passar els dies mirant el que fos que possessin en aquella caixa.

Les finestres les havien deixat obertes de bat a bat deliberadament, no només pel reflex de la llum del sol i el joc de llums i ombres sobre les despulles, sinó també, i potser encara més important (perquè no tenien cortines, ni cortinetes, ni estors, ni persianes, ni mosquiteres, ni porticons), per no molestar gaire als veïns amb la fortor que poguessin fer. També van pensar que potser així quan les persones veiessin el pis sense llum i amb les finestres obertes, entendrien que alguna cosa no anava bé, però ningú es va aturar a mirar des del carrer cap a la tercera planta, ningú es va adonar d'aquell detall.

Fins i tot els Vives, havien apostat sobre qui els trobaria. Just després d'haver deixat totes les cartes que van escriure sobre la taula del menjador, sis en total, més les notes sobre les disposicions pel funeral i altres menesters, com ara pagar el deute que tenien a la botiga de sota, el rec de les plantes o el joc que calia fer per obrir i tancar la finestra interior de la cuina perquè els propers llogaters o compradors del pis no tinguessin cap dificultat, just després, van començar a fantasiejar i com sempre ho havien fet, van jugar fort.

El Senyor Vives va dir que seria el seu fill qui els trobaria, fins i tot va afegir que els trobaria abans del tercer dia. La senyora Vives, després de deixar anar una riallada per aquell disbarat, es va arriscar i va dir que seria la seva veïna del quart primera, qui trucaria als mossos, i que serien aquests que avisarien al seu fill de la tragèdia. Després de pensar-ho detingudament uns minuts, tots dos van acordar que qui guanyés la juguesca podria entrar primer al regne celestial si és que realment existia (en tenien dubtes, és clar) i si eren acceptats, perquè pel que tenien entès, la forma que havien escollit de morir els deixava fora de tota possibilitat d'accés, d'altra banda, creien que, amb sort, el mossèn que havien escollit pel sepeli podria fer alguna cosa. Si més no, ell sabia que havien estat bosn cristians, incrèduls, sí, però lliures de tota culpa.

Al fill dels Vives el van avisar els mossos, que havien estat alertats pels bombers, que alhora havien rebut una ordre judicial per tal d'irrompre dins el domicili a causa d'una fuga d'aigua, que anava des del tercer fins a l'entresol. Els bombers van entrar i es van dirigir a la cuina que era on es suposava hi havia la fuga, però no van trobar res que indiqués deteriorament a les canonades, així que van sortir el més ràpid que van poder per tal de fugir de la pudor que feia dins d'aquell pis. I això va ser exactament el que els mossos li van dir al fill, que calia fer alguna cosa amb la mala olor si no volia rebre una sanció per olors nocives per a les persones i el medi ambient.

Els Vives no s'ho podien creure, havien entrat després d'un any, havien esbotzat la porta que ni tan sols estava tancada amb clau per evitar desperfectes, havien arribat fins a la cuina i no se'ls va acudir ni per un moment fer un cop d'ull a casa seva. Però quina vergonya! –anava cridant la senyora Vives. Només hauria calgut donar una empenyeta de res a la porta del saló. A més a més, el senyor Vives deia que eren les dotze del migdia, just l'hora en què millor es podia apreciar el joc de llums i ombres de les llàgrimes penjant damunt de els seus cossos.